

Åbningstale til KS23 ved Jonas Pihl:

Kære alle fremmødte, kære Anne Grethe og holdet bag Janus, kære kunstnere:

I er kommet gennem nåleøjet! Stort tillykke ønskes I på vegne af mine medcensorer Peter Land, Karen Gabel Madsen, Mette Rishøj, Ulla Gerd Christensen og jeg, Jonas Pihl.

Og hvilket nåleøje!

I år har vi kigget intet mindre end over 1600 indsendte værker igennem - og har naillet det ned til de godt 140 værker, I ser her på den flot ophængte udstilling - 1000 tak til holdet - som vi også har disponeret, for at gøre det til den mest fantastiske KS-udstilling.

Niveauet har været exceptionelt højt i år - og konkurrencen har været hård! Så I kan godt være stolte af jer selv, jer der er kommet med.

Og er der så nogle tendenser, man kan spotte? Hvad foregår der ude blandt græsrodderne på den ulmende, danske kunsteng:

KS23 kan omtrent deles op i kategorierne: Det organiske og stofligt skulpturelle - herunder også keramiske eksperimenter, Det surrealistiske, Interiører og Portrætter, Det konceptuelle og eksperimenterende foto og video.

Lad os starte med de mange skulpturelle bud - som er i alternative, organiske materialer. Som f.eks. Marianne Nielsen Stam i flour, der vokser op fra gulvet som flettede paddehatte eller rør af verdener man kan kigge ned i og forme frit. Organiske, bløde og flettede er også Inger Odgaards New Skin, der hænger ned fra væggen ud af hårdere, organiske konstruktioner. De taler sammen med Lone Christensens Recycle1 vægtæpper i jordfarver, der taler om genbrug med et nik til miljøproblematikken. Helt fremme er denne problematik i stofværkerne Uden Titel med teksten: "Så gør dog noget" broderet på et bi-stribet mønster af Kirsten Schmidt Nielsen og Mejetærsker med genbrugskarklude af Inga Jager Nykrog. Karklude er der også masser af i Søren Nielsen kæmpe patchwork af selvsamme, samt hans Daily Life bestående af skuresvampe, der både taler om miljø, genbrug - men samtidig også behandler det formelt konstruktivistiske og æstetisk komponerede - ligesom rouladerne, der pryder katalogets forside. Konkrete, spiselige objekter, der bliver formalistiske ... og gjorde censorerne lækkersultne ... det var også op af dagen ... Miljøet og naturen behandles også i Afgrøde af Annemette Heltoft, hvor en bølgende kornmark projekteres på det reelt bølgende silkestof, der også indeholder marker af solcelleanlæg - dog uden at miste de subtile og poetiske kunstneriske rum, hvor man selv kan tolke videre. Silkelet og fototrykt er også Eva Hvelplunds Blue Moon Rising og organisk og stoflig er ligeledes Janne Mikkelsens Overflade, Nils Haarbys tegninger, der nærmest ligner flettet stof i al sin pertentlighed, der dog bliver organisk og håndgjort - en varm formalisme. Stoflige er ligeledes Charlotte Sølling Knudsens Klokkestreng, der læner sig op af væggen med garn viklet rundt med stammeagtige reminiscenser. Det organiske og helleristningsagtige tribalistiske er også tilstede i Anna Fuglsang Houkjærs Mit Navn er Karneval, der ligesom Therese Marstals Kalven indeholder det mytologiske - her en slags baby-minotaur i en labyrint af navlestreng. Men før vi går fra det stoflige til det keramiske, skal vi lige nævne Frans Peter Valbjørn Knudsens vidunderlige Naturdetektor, der binder alle de skulpturelle stofværker sammen med det næste tema i udstillingen, nemlig det surrealistiske. Her er det noget, der ligner en organisk stof-støvsuger og i Marianne T. Pedersens mystiske og surrelle værk Stok, undrede censorerne sig meget over, om det var kartofler, der sad i et bælte rundt om figuren - men da vi fik det fysisk ind, viste det sig at være fyldte nylonstrømper. Der kan man bare se! Tolkningerne står i kø!

Surreelt er også Niels Borings Dukkefører, der som en kukkasse af et wunderkammer - på siden og med kæde hængende ud - kalder på nærmere inspektion. Smukke, formelle kukasser er også Mette Brinchs Point Of View, med nøje udvalgte, knækkede farvesammensætninger. Surreel og sjov er også Kent Larsens Banangyngen, der ligeledes vækkede en del undren hos de måbende censorer! Og det er en god ting! Som en kuriøsitet taget ud af et mystisk wunderkammer! Denne verden indeholder også Kitt Buchs vidunderlige At The Museum - både malerier og skulpturer, der netop er som at træde ind i et mystisk museum befolket af sære skabninger i montrér. De peger mod en genre, der ikke er rigt repræsenteret i Danmark, nemlig den LA-

baserede Low Brow - også kaldet popsurrealisme, hvor disse genrer blandes i et moderne take. Dette er Kitt en stærk eksponent for herhjemme.

Af andre surreelle interiørmalerier kan nævnes Kristine Mogensens Mit Nye Gamle Hjem og Karen Hildens Inspirationsvæg, hvor andre rum metaagtigt er malet op, som på en opslagstavle. I denne sammenhæng kan også nævnes Christian Harbsmeier Brøggers stemningsfulde og velkomponerede maleri "Meget Længe Før Vi Vågner I" og Frederik Lassen Hesseldahls - eller Freddy Le Cleans - vidunderligt surreelle rum 2 Birds in The Room, der lader den tilfældigt splashede maling smelte sammen med de figurative, pertentligt styrede elementer. Modsætninger mødes og sød musik opstår.

Finurlig og surreel er ligeledes Tina Hvids Between Beings, der ligner en slags amorf køkkenredskaber midt i en samtale.

Og dette leder os videre til næste kategori: Det keramiske arbejde.

Her trådte Mia Roar Damsteds skulpturer "Uden Titel" frem, der er skabt i en speciel proces, hvor saltet sprænger leret op i tilfældige og smukke formationer. Ligeledes kan fremhæves Vivi Tierkildsens Organisk Amøbe med sin smukke glasur og sin mystisk dragende form - åben for fortolkning, samt Nina Hansens Cave fuld af mystik og rum for fortolkning.

Sidst men ikke mindst er der også en del portrætter med og her kan fremhæves Josefine Amalies Ekstraordinary Selfportrait med en kvinde med et meget stærkt blik rettet ud mod beskueren siddende på hug på en piedestal - et værk med en del tolkningsmuligheder angående personer og piedestaler - men samtidig følsomt og poetisk.

Følsomt og sårbart er ligeledes Mette H. Buchs Kvinde i Rød Balje - som også pryder plakaten for KS23 - med smukt broderi omkring. Kvinder i alle aldre følsomt repræsenteret.

Følsomt og poetisk er også Sidsel Beckers videoværk Alt det jeg husker findes ikke mere og Nina Katrin Schlemms GUL, henholdsvis en tur i erindringen og abstrakt mikro-makrokosmos med smuk lydside.

Og fælles for alle de gode værker I kan se her omkring jer er netop følsomheden, sensibiliteten og nænsomheden, hvormed de er tænkt, følt og udført. Det er ikke bare la-la-la. Alle her føler nogle stærke kald for at udtrykke sig i billedkunsten. Og netop billederne sætter fokus på, at alt hvad vi ser omkring os - i den såkaldt virkelige verden - er billeder. Billeder, der går ind på nethinden og bliver tolket af vores sanseapparat. Vi skaber hver vores lille verden af billeder - og hvis kunsten kan sætte fokus på dette - at verden er billeder - er der måske håb for en ydmyghed omkring, at der er en diversitet og mangfoldighed af tolkninger, netop af den verden vi alle deler.

Og NU er vi nået til det spændende punkt på dagsordenen: Nemlig uddelingen af årets KS pris: